

# MANTANA

Horoklub Chomutov  
měsíčník pro individua a individuality

červen 2015

## Úvodní slovo

My Češi a Moravané jsme obojí. Pod vlivem neklidných Němců a zejména chůzechtivých Sasů vyrážíme do ciziny, ale doopravdy dobře se cítíme tam, kde můžeme zajít do hospody či sbírat houby. Prostě doma, kde se nebojíme v lese, kde se dá bloudit jen docela krátkou dobu a kde i z té největší divočiny trefíme na nádraží. Máme velké štěstí, že žijeme v této zemi, kde je všechno sice malé, ale nesmírně rozmanité. Už jsem to napsal víckrát, ale potřebuji to zopakovat - poznat tuto zemi je práce na celý život. Čechy a Morava jsou krajinou pro znalce a poutníky, která nás nedráždí nějakým grandiózním vzmachem, ale působí jemnou silou a trochu melancholickým klidem. Skály jsou zde malé, barvy tlumené, řeky nejsou kalnými veletoky a místní vodopády jsou spíš dětskými hračkami přírody než místy, kde se burácející vody řítí do propastí. Tato krajina je tak mírná a přitom bohatá, že si ani neuvědomujeme, jaké štěstí je jí procházet. Neoslňuje, ale naplňuje.

*Z úvahy Čerpat sílu a pít červánky v krajině domova z knihy Dýchat s ptáky, Václav Cílek*

## Bielatal

2. 5. 2015

Broněk Bandas

První prodloužený májový víkend jsem naplánoval výlet do Bielatalu. Chtěl jsem na písek, ale někam jinam, než do Tisé nebo Rájce. Od té doby, co máme děti, lezeme v Tisé docela často. Do Saska mě nalákal článek na Lezci o lezení na „Herkuláky“. Na Herkuláky jsem už kdysi dávno lezl s Bohoušem Dvořákem, ale nějak jsem zapomněl, jak krásné jsou to věže. A na Lezci byly i fotky, které mě na první pohled zaujaly. Máme jednoho nejmenovaného kamaráda, je to veliký krajinářský a zážitkový fajnšmekr, s kterým hraju takovou hru. Pošlu mu odkaz na něco, o čem

*Oddílový vypravěč Broněk v akci*

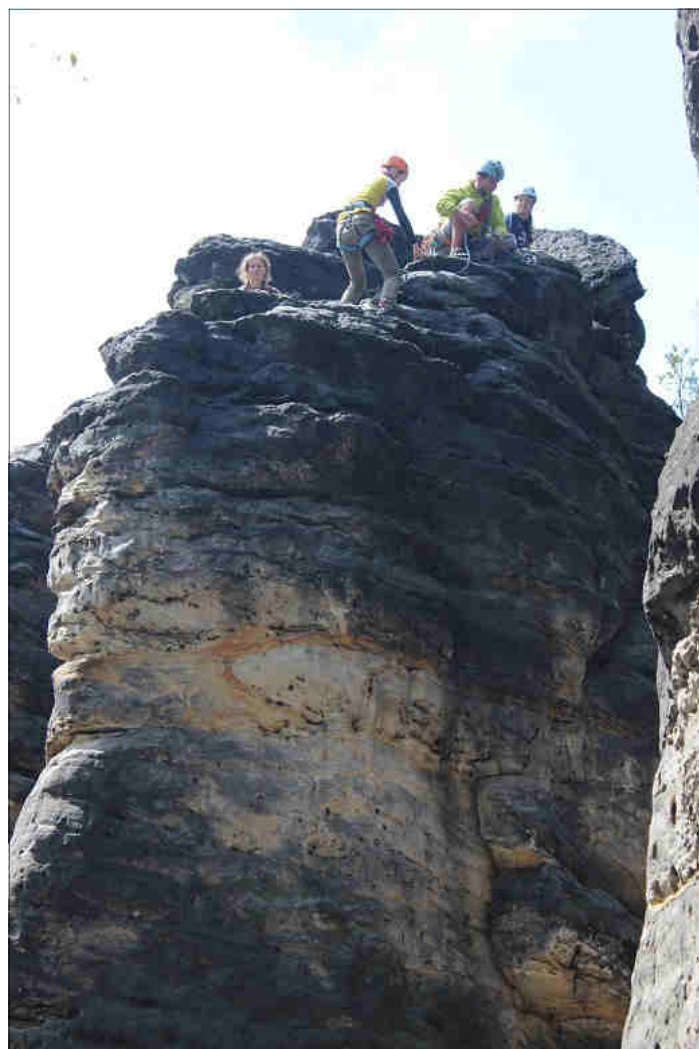




vím, že ho to hned nadchne, ale přitom to posílám jen tak jako že, možná nebo kdyby nic lepšího nebylo.... a už se těším na Lubošovu odpověď. A ta na sebe nedala dlouho čekat : „To by se mně líbilo!“ A na to já čekám. To už vím, že se nemusím moc starat o to jak, kudy a kam, protože Luboš sedne k PC a zjistí trasu, souřadnice, objížďky, parkování a jaké další lezecké cíle jsou poblíž a hlavně (na rozdíl ode mě) si to pamatuje. Já totiž nejsem úplně „mapový“ typ. Takhle dobře připravený jezdí i Jířa, a když jsem jezdil lézt s Mírou Beránkem, tak ten taky měl tuhle mapovou úchylku, která mě, samozřejmě, ohromně vyhovuje.

Takže Bielatal. Jířa mně půjčil oddílového průvodce a jelo se. Tedy ne hned. On nám ten prodloužený víkend nezačal úplně pískařským počasím. Ve středu pršelo a ještě měly být nějaké přeháňky. Chtělo by to oblast, kde se dá lézt po dešti, ale zároveň musí

### *Grafenstein*



### *Herkuláky*

být přístupná pro děti. A oblastí, které splňují obě podmínky, v Česko - Saském Švýcarsku moc není. Naštěstí si ukládám všemožné odkazy, které nám posílají kamarádi a našel jsem odkaz od Míši Vyleťala na jakési Grafensteiny v Müglitztal (http://cs.euroclimbing.com/?p=12732). Tož, zkusíme Grafensteiny. Tady si musím trochu postěžovat na Luboše, který zapomněl u nás doma na stole svůj chytrý telefon s navigací. Naštěstí byl popis od Míši tak přesný, že jsme Grafensteiny v pohodě našli a přiznávám, že jsem byl dost překvapený. Čekal jsem v kolébce písčivcového lezení jen nějaký větší kámen, náhodou sem zavlečený ledovcem, ale v údolí potočka Müglitz na nás čekala stěna, trochu připomínající Perštejn. Oblast je odjištěná nýty a cesty jsou zakončené slaňovacími kroužky. Díky tomu se prvolezci a druholezci mohli plynule střídat a lezlo se rychle, ale na pohodu.



Děti, jak jinak, celou dobu zkoušely, jestli se do potoka dá spadnout a sluníčko hřálo tak akorát, abychom nechtyli rýmičku. Až odpoledne, těsně před naším odchodem přišla jedna německá lezecká dvojka, jinak jsme v oblasti byli sami a myslím, že ne naposled. Přejeli jsme zpátky na Atomovic baráček a následovalo, jak jinak, večerní posezení u táboráku, při kterém jsme se (já a Luboš) tu a tam dostali i ke slovu. A teď ten Bielatal. Luboš už měl svůj telefon, cesta byla jasná, parking snadno nalezen - ale beznadějně plný. Vypadá to, že stejný nápad jako my, měla spousta Sasíků. Naštěstí většina z nich byli turisté a oblast je tak velká, že se ten nápor lidí rozpustil mezi skalami. My jsme chvíli tápali, ale nakonec našli náš cíl. Malý a Velký Herkulův sloup. Na Malý Herkulák měla vést nějaká klasika za IV a na Velký taky nějaká klasika, ale za V a s vykřičníkem. V popisu bylo, že cesta

#### *Luboš a Deivi na vrcholu*



#### *Broněk a Broněk*

je z roku 1919, vylezl jí pan MISTR Perry - Smith, předpokládám, že bos, s kusem šňůry na prádlo a jednou hasičskou karabinou, a že cesta není odjistitelná, což ale odvážnému lezci nevádí. Dál bylo v popisu, že z předskalí nastoupíme po hraně sokolíkem do okna a dáme se doleva (původní cesta) nebo odlezeme doprava, kde je jakási možnost jištění malým uzlíkem a dále již snadno na vrchol. Plán byl jednoduchý. Rozlezu se ve čtyřce, zdomácním, pak dám tu pětku, a pak konečně začnu lézt něco pořádného. Jenže cesta na Malý Herkulák bylo obsazená a vypadalo to, že nadlouho. Z cesty na Velký právě zbaběle ustupovala trojice Němců. Mě to ovšem nevařovalo. Právě naopak. Dá se říct, že mě to „heclo“ a já šel do té pětky. Jeden z Němců mně vysvětloval, kde je to jištění na pravé straně. Já ho sice poslouchal, ale jen jsem ze slušnosti kýval, protože jsem věděl, že polezu





*Hřebenovky*

tu původní, levou cestu, protože nejsem žádný béčko. Němci mě ještě poplácali po zádech pro štěstí a já nastoupil. Jak už všichni tušíte, není pětka jako pětka. Nástup na hranu a do okna sice nebyl těžký, ale protože se nastupovalo z předskalí, tak stačil jeden krok na hranu a pod nohama jsem měl rázem 30m.

mě dole jistila, si to musela ohromně užívat. Protože píšu tenhle článek, víte, že jsem přežil. Jako obvykle to bylo celé jen o tom morálu. Opustil jsem rádoby bezpečný prostor skalního okna, s ohromným funěním dolezl ten kousek cesty na vrchol a sedíce na vrcholu nechápal, co jsem tam v tom okně blblul.

Jištění žádné, ale to ještě nebylo to nejhorší. Nemám při lezení vůbec rád kroky o kterým vím, že už se z nich nepůjde vrátit zpátky. Pokud tedy nepočítám návrat vzduchem. A z okna bylo potřeba se vyšvihnout do jediné slušné lišty a po tom výšvihu už nebyla jiná cesta než nahoru nebo vzduchem. Začal jsem putovat. Nahoru, chytit lištu, ale nezvednout a zase dolů. Jednou, dvakrát, třikrát... Němci, kteří z cesty přede mnou vycouvali, mně zase radili, že vpravo je jištění. Já jsem byl ještě chvíli hrdý, a pak jsem se zahanbeně vydal doprava. A tam (HURÁ - děkuju pěkně) jsem našel škvírku, takovou nedovřenou díрку v kyzu, do které se vešel jen ten nejmenší uzlík, který jsem měl. To samozřejmě úplně změnilo situaci! Vrátil jsem se do okna a začal opět putovat nahoru a dolů. Pája, která





*Pískář - Pavel*

Vždyť to bylo tak snadné! Mezitím se uvolnila Alter Weg na Malého Herkula a Pavel s Radkou už vyváděli cesty na další věžky v oblasti. Vylezl jsem si tedy i na Malého, a pak jsme s Šišou šli jen tak bez průvodce najít nějaké od pohledu lehčí cesty pro děti. Tím došlo k tomu, že Šiška vylezla boulder na věž Schiefe Zacke. Byla to Alter Weg za III, ale nedalo se v ní založit žádné jištění, takže ten boulder měl krásných 30m.

Děti se vystřídaly na laně, my ještě lezli takovou hezkou, lehkou spárku a Pavel, který na písku zatím moc nevylezl, se najednou pustil do cesty, v které jsem chvíli předtím viděl levitovat jednoho saského lezce. Dodneška nevím, co to do něj vjelo, neviděl jsem žádný houf fanynek, které by ho podpořovaly. Ale smekám. Pavel vylezl OS parádní dlouhou linií za VIIa a to byl závěr našeho působení v Bielatalu. A jako vždy předpokládám,



*Rodinky na vyhlídce*

že jsme tady nebyli naposled. Minimálně musím přelézt tu Pavlovo cestu. Když jí dal on.....

Dlouhý víkend jsme zakončili lezením v Tisé. Původní plán na lezení nějakých neznámých cest vzal za své. Prostě jdeš, jdeš a najednou stojíš pod stěnou, kde už jsi lezl a nemusíš se pracně orientovat v popisu, a pak už tam zůstaneš. Zakončili jsme víkend lezením na už tolikrát navštívených Hřebenovkách, ale nikdo si nestěžoval. Nebylo na co. Broněk

Lezenice v Bielatalu se dne 2. 5. 2015 zúčastnili: Broněk, Šiška, Broník a Davídek Bandasky, Radka s Ondráškem Štejnarů, Honza Král s Natálkou a Danielkou, Pavel, Katka Čárka, Pája Koukolíčků, Luboš Třeba, Renča Gubíků, Zuzka Deiva Šišovská a Andrejka Andy Prokopcová

# Tři závody, tři prohry

9. 5. - 14. 6. 2015

Martin Jech

Když jsem si na konci minulé sezóny určoval cíle pro sezónu letošní, vůbec jsem se nešetřil a stanovoval je vysoko. Jeden z těchto cílů byl probojovat se na Evropských pohárech mládeže do finálové desítky a na Mistrovství Evropy mládeže do finálové osmičky. Motivace byla o to větší vzhledem k faktu, že v letošní sezóně závodím mezi juniory posledním rokem.

Prvnímu závodu samozřejmě předcházelo několik měsíců ne úplně měkkého tréninku a dva české nominační závody. Umístění z těchto dvou závodů mládeže (2x 1. místo), umístění na českých závodech dospělých i tréninkové ukazatele jasně naznačovaly, že reálná šance na splnění cíle je.

## 9. - 10. 5. Evropský pohár juniorů - Dornbirn (Rakousko)

První závod Evropského poháru mládeže se konal v Dornbirnu, kde se do té doby konaly pouze rakouské národní závody. Rakušané zde měli závod i týden před tím, což je jen ukázka toho, jak Rakouský svaz pro sportovní lezení pomáhá svým reprezentantům.

Závod začal překvapivě kvalifikacemi, které jsou na rozdíl od českých závodů, kde se člověk v kvalifikaci jen rozleze na finále, klíčovou částí závodu. První kvalifikační cesta je relativně bouldrová s lehčím začátkem a utuženým vrškem. Padám tři chyty pod topem, což mě utvrzuje v tom, že na to mám. 8. místo bylo dobrým základem, nicméně zbývala druhá cesta, která se lezla odpoledne. Druhá kvalifikační cesta byla ve srovnání s tou první spíše vytrvalostního charakteru. Poměrně snadno se mi daří dolézt do výlezové stěny, kde se v sebejistotě rozhoduji vyndat patu a

udělat následující krok z vyšší nohy. Bohužel toto přehození nohou mě „vytáhlo“ ze špatných chytů a pádu z pozice se nedalo zabránit. V této cestě končím na 18. místě a celkově 14. Jak se později ukázalo, k postupu do finále stačilo pouhé +, tedy natažení ruky a pohyb těžiště ve směru cesty, které by z dané pozice bylo zcela jisté. Druhá možnost však není, takže si z prvního závodu odvážím své doposud nejlepší umístění a vědomí, že na finále minimálně fyzicky mám.

## 30. - 31. 5. Evropský pohár juniorů - Imst (Rakousko)

Druhý závod Evropského poháru mládeže se



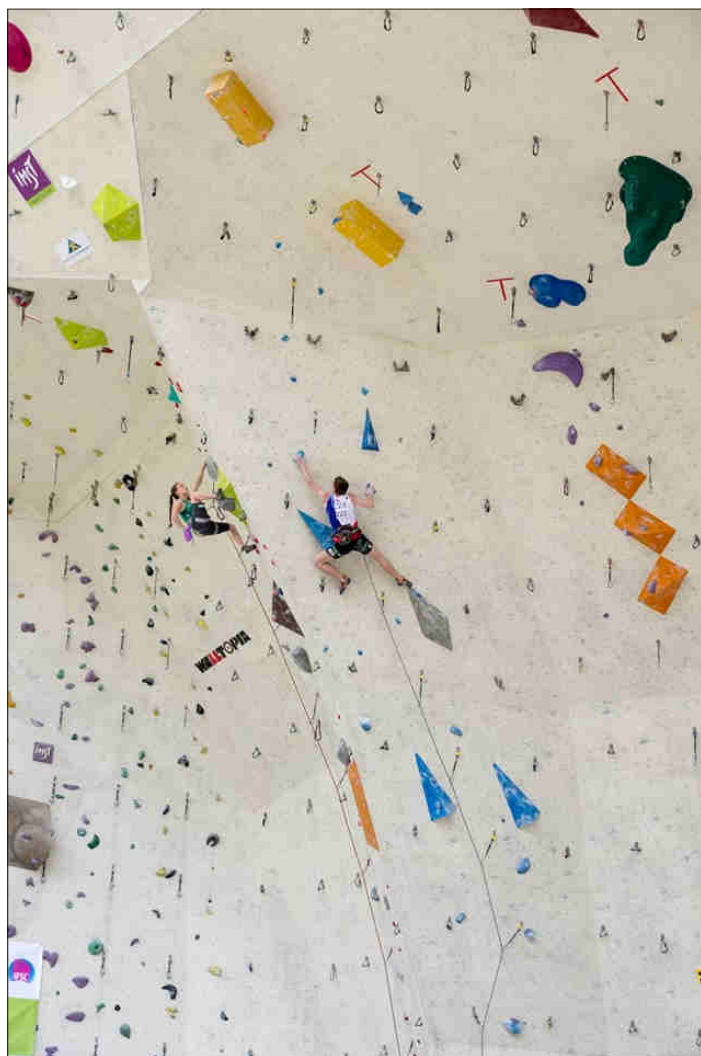


na rozdíl od Dornbirnu konal na stěně, která je pro závodní lezení ikonou - rakouský Imst. Mnoho závodníků tuto 21m vysokou stěnu s kolmými, místy až položenými profily a dlouhým stropem má ve svých nejčernějších nočních mýrách, já ji naopak mám docela rád.

Opět jsem přijel dobře naladěný a dobrá nálada mi vydržela až do první kvalifikace. V té lehce podcením krok a o sotva 0,5cm míjím místo, kde chyt zabírá. Vše se mi v tu chvíli zdá ztracené a jen těžko odolávám nutkání neprodat lezeckou výbavu, nebo ji nehodit do koše. Z tohoto stavu se mi však daří dostat i díky informaci, že pokud excelentně zalezu 2. cestu (do 4. místa v cestě), mám šanci špatný výkon v první cestě napravit a postoupit.

V druhé cestě se mi daří ukázat, že až tak špatné to se mnou není, bohužel na 4. místo stejně nedosáhnou. Končím 6. v cestě a daří se mi zalézt i Dmitriho Vogta a Hannese Pumana.

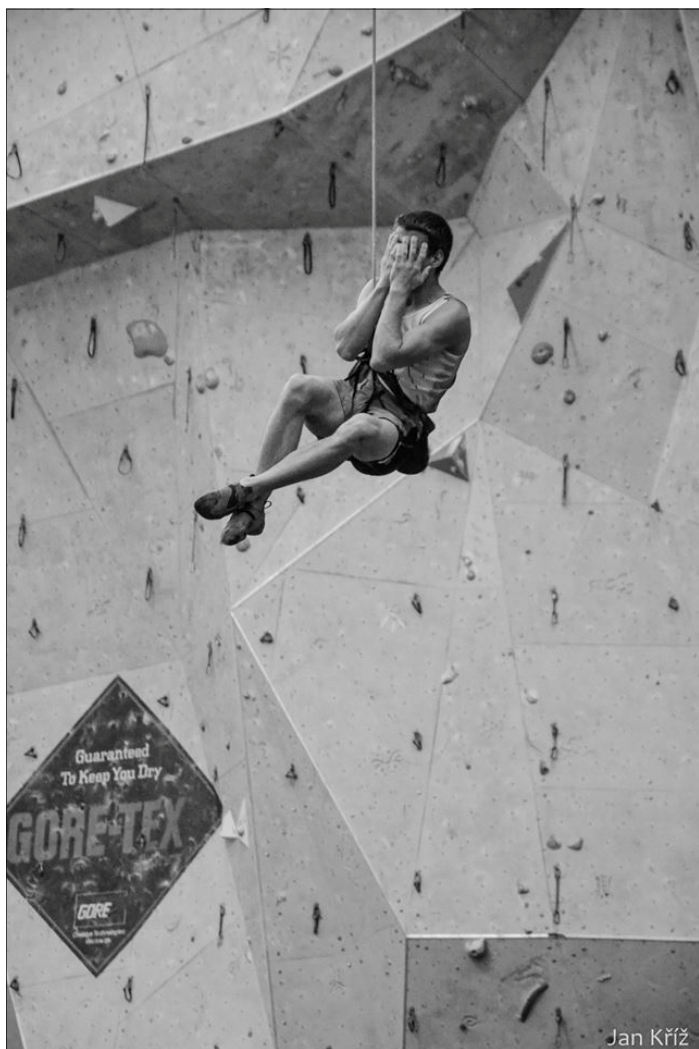
V závodě končím opět na 14. místě a později



se ukazuje, že pro postup by stačilo v první pokažené cestě velice málo. Malou útěchou mi může být vědomí, že na postup určitě je a fakt, že jsem skončil před vítězem prvního závodu v Dornbirnu - Dmitrim Vogtem ze Švýcarska.

Nejvíce mě však potěšila možnost pomoci stavěčům (Janu Zbrankovi a Paulu Dewildovi) s přípravou a testováním finálových cest. Tím jsem si však nasadil ještě větší parohy, neboť při zkoušce finálové cesty juniorů, kterou jsem lezl unavený, nerozlezený a ve dvě ráno, jsem se v daném pokusu dostal do míst, které by stačilo na 5. místo. Je však jasné, že pokud by se mi podařilo zachovat chladnou hlavu, tak při odbourání faktoru únavy a nerozlezenosti by i medailové umístění bylo v mých možnostech.

**13. - 14. 6. Mistrovství Evropy juniorů - Edinburgh (Skotsko)**



Posledním evropským závodem, kde jsem měl možnost dosáhnout svého cíle, bylo Mistrovství Evropy mládeže v Edinburghu. Od předchozích závodů se toto mistrovství lišilo v systému. Závodilo se tříkolově (kvalifikace, semifinále, finále), přičemž semifinále se šlo obdobně jako finále, tj. z on-sightu, a postupovalo do něj 26 lezců, ze kterých 8 postupovalo do finále.

Vzhledem k tomu, že kategorie juniorů počtem nenaplnila semifinále, byla kvalifikace spíše k rozlezu a k zajištění lepšího výsledku pro případ, že by se v semifinále padalo v jednom místě a rozhodoval by výsledek z kvalifikace. V kvalifikaci se mi možná kvůli nižšímu tlaku tolik nedařilo, s vyrovnaným výkonem v cestách postupuji do semifinále z 12. místa, nicméně po daném rozlezení v kvalifikaci jsem se na semifinále cítil velmi dobře.

Semifinále probíhalo ten samý den večer. Po uzavření izolace následovala prohlídka cesty, která byla snad více náročná na vymyšlení, než na samotné lezení. Některé nejasnosti jsem si vyradil s ostatními lezci, na zbylé jsem měl 2-3 varianty, mezi kterými jsem chtěl vybrat až v průběhu lezení.

Na své lezení jsem musel vyčkat další hodinku v izolaci, nicméně se mi podařilo zachovat čistou hlavu až do nástupu do cesty, a pak už to řídil automat. Cesta byla převážně po dvouprstových dírkách, ve kterých se mi dařilo po celou dobu dobře sklepávat. Program zafungoval na 100% a postupně jsem přešel všechny doposud lezoucí závodníky. Do té doby nejvyšší výkon se mi daří asi o 10 chytů překonat a dostávám se do stropové pasáže na strukturu, kde díky blízkému dobrému stupu a chytu na struktuře vidím možnost založení kolena na poslední krátký odpočinek před koncem cesty. Pro založení kolena se však člověk musel pustit jednou rukou, aby si ji nepřimáčkl. Celý tento pokus o přechytračení cesty se mi bohužel nepovedl - kolenem jsem chyt jen pohladil a letěl.

Po přistání jsem ještě chvíli byl v přesvědčení, že výkon byl tak dobrý, aby to na postup stačilo, po každém dalším závodníkovi, který došel dál, jsem věřit přestával a obavy se vyplnily. V semifinále jsem stejně jako v kvalifikaci skončil na 12. místě. V tomto případě vítězí Hannes Puman.

Cíl se mi tedy na žádném z těchto závodů splnit nepodařilo. Zanedlouho začíná série Světového poháru dospělých, tak uvidíme, zdali tam budu v plnění cílů úspěšnější...

*Martin Jech*

*Sponzoři: Horoklub Chomutov, Saltic,  
Lezecké centrum SmíchOFF*



## Pařízek

Blahouš Kluc

Rád bych se podělil o celkem nově zhodnocený skalní skvost v našich hvozdech a tím i podnítil ostatní, aby se podělili o nové cesty, případně nové lezecké terény v našich Kruškách nebo okolí. Pařízek je skalní útvar boulderového typu, který se nachází v blízkosti Místa u Chomutova. Objevili jsme ho s Párkem a Maňáskem při touze najít jiný skalní útvar Bordelář. Hned jsme na něm vytyčili nové linie, zejména hvězdičkový Sokolíkový vzlet, ačkoliv jsem ho lezl v pohorách, dále Pařezovku od Párka. Naší lezecké touze podlehly samozřejmě i jiné směry, ale jeden, na krásný levý pilířek, odolával, i když jsem si půjčil od kluků lezečky. Tehdy jsme odešli s tím, že se určitě vrátím. Neubráníl jsem se směšně marnivému pocitu, že jsem měl chuť projít touto linií první, a proto jsem, ačkoliv byl leden, čekal na první trochu pěkný den, aby mi ho nikdo nevyfoukl. Ten den se vyskytl o pár dní později. V lese vonělo zvlhlé jehličí, zbytky sněhu se roztekaly pod nápor slunečních paprsků. Stál jsem pod skálou, a přestože jsem neměl ani chytače ani boulder matku, cítil jsem, že bych to mohl zvládnout. První těžší krůčky jsem zvládl a nohama jsem byl již minimálně metr nad zemí, když se mi urval malý chyt a já se poslal, jak projektil, na všechny čtyři. Trochu jsem se oklepal, dal si čaj a šel do toho znovu. Krásné krůčky po malých chytech a stupech se musí zažít... Konečně jsem dřepěl na pět metrů vysoké skále a s uspokojením jsem přemýšlel nad názvem. Slunce se opíralo do pilířku, a tak vznikla hvězdičková linie Pařsek slunce.

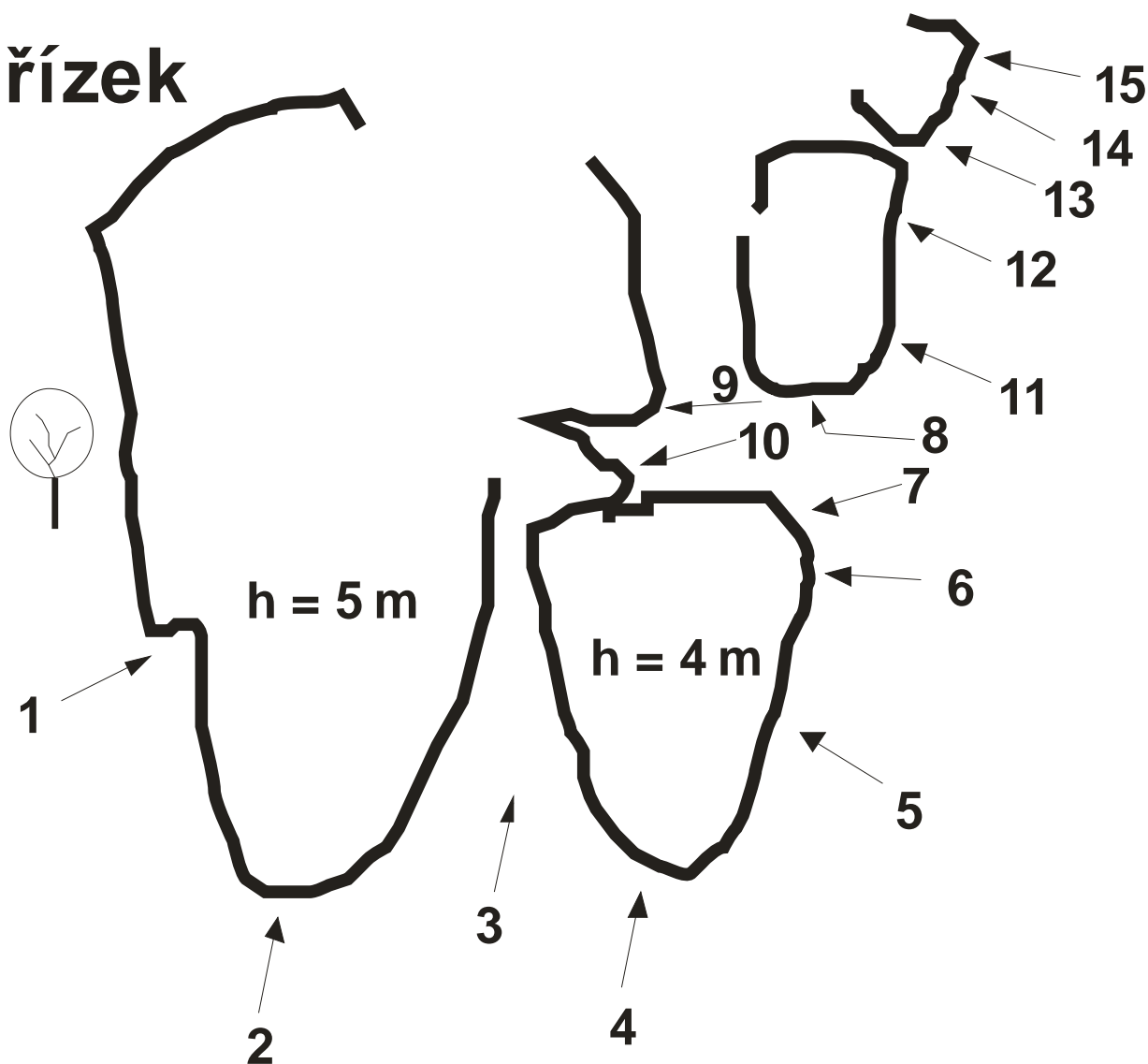
Po nějaké době Pařízek už navštívilo několik mých kamarádů, takže bylo jen otázkou času, kdy tam vzniknou další bouldříky pro milovníky startu ze sedu či lehu.

Přístup: Od obce Místo od domu č. 91 (v odbočce na hrad Hasištejn), po lesní cestě k prvnímu rozcestí. Ze tří cest jít tou zcela pravou, asi 300 metrů (brát s rezervou) téměř na konec cesty, kde se nachází oplocená lesní školka. Při pohledu ze svahu dolů se nachází asi po 50 metrech Pařízek.



1. **\*Sokolíkový vzlet 4+**; B. Kluc, 8. 1. 2014. Sokolíkem.
2. **Paprsek slunce 6**; B. Kluc, 10. 1. 2014. Levým pilířkem.
3. **Roztrhané šustáky 3**; R. Maňásek, 8. 1. 2014. Komínem.
4. **\*Pařezovka 5-**; P. Suchopárek, 8. 1. 2014. Pravým pilířem.
5. **Destička 2**; P. Suchopárek, 8. 1. 2014.
6. **Hrana přátel 2**; B. Kluc, 27. 3. 2014.
7. **Verči stěnka 4 SD**; V. Dvořáková, 27. 3. 2014.
8. **Ministěnka 4- SD**; V. Dvořáková, 27. 3. 2014.
9. **Mechová hrana 4**; B. Kluc, 10. 1. 2014. Levou zamechovanou hranou.
10. **Opomenutá hrana 5C SD**; L. Dvořáček, 27. 3. 2014.
11. **Krokovka 2 SD**; B. Kluc, 10. 1. 2014. Ze sedu za protilehlé chyty.
12. **Pravá 2 SD**; L. Dvořáček, 27. 3. 2014
13. **Levá 3+ SD**; L. Dvořáček, 27. 3. 2014
14. **Střední 4 SD**; L. Dvořáček, 27. 3. 2014
15. **Pravá 4- SD**; L. Dvořáček 27. 3. 2014

## Pařízek

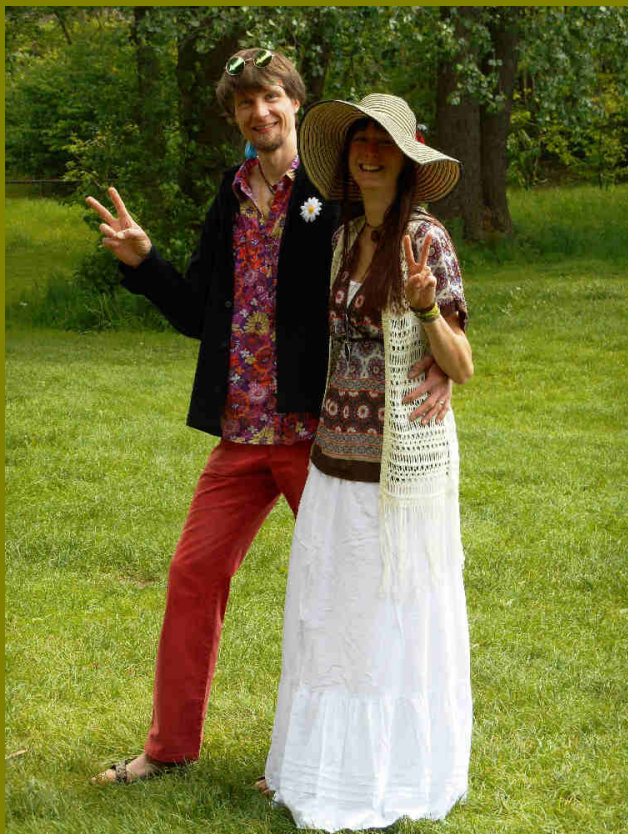


*Za grafické zpracování díky Verče Dvořákové.*



## Svatební okénko

Tak se nám oženil další člen - Pavel "Easy" Lev, který dne 29. 5. 2015 pojal za svou druhou polovičku Verču Hákovou. Svatba se konala ve Žluté plovárně na Malé skále a byla ve stylu hippies. Kdo nebyl, může litovat ...



## Co kdo s kým, kdy, kde jak a komu v měsíci červnu

Pavel "Párek" Suchopárek

- 2.6. Na hrad Skalní, část to **Bořeně** vyrazili Broněk s Lubošem Třebů a dali si 44% alkoholu.
- 11.6. Blagodan s Renčou oblézají snazší cesty v **Perštejně**.
- 13.6. **Goethovu skalku** ve Smrčinách navštěvují Ludva Forest se Slivkou a drahými polovičkami v rámci vandru po Smrčinách.
12. - 14.6. Houpy hou, houpy hou, Bandasky po **Ohři** plujou.
13. - 14.6. S rodinkou byl Pája Bohuňků v **Ostrově na svatbě** Lenina. Druhý den bouldering na **Sněžníku**.
13. - 26.6. Velkou dovolenkovou výpravu za turistikou i kultúrou dávají Blahouš s Renulkou. Navštěvují **Slovinsko, Rakousko a Chorvatsko**.
- 16.6. Na služební cestu do opukového lomu přetvořeného v lezeckou oblast HIS jede Broňek Bandasů. Další den leze s kolektivem hasičů na **Křížovém vrchu**.
19. - 21.6. Kozel s Petrem Fridrichem a dalšími, den před letním slunovratem podniká zimní výstup na **Granatspitze (3 086 m)** ležící na hlavním hřebeni Vysokých Taur.
- 20.6. Při pátrání po kešce v **Ostrově** přelézá Broňa s Lubošem Citrónek a Broňa vystupuje i na Kachnu.  
Se Pájovi podařilo konečně vylézt něco pořádného. **Labák - cesta Hardcore Xc** stylem PP.
- 28.6. Mouchu v **Ptačích stěnách** oblézají Bandasky s Bandasčaty.  
Velká skupina Horoklubáků se hemží na žulových balvanech **Mlýnského vrchu**. Namát kou - Svinařici, Šťastňáci, Štejnaři, Renča a další.
- 26.6. Na Italské stěně na **Bořeni** řadí Slivka s Forestem Ludvikem.
- 27.6. Bří Svinařici s Květomilou podnikají průzkumný lezecký let do hloubi **Krušnohorských hvozdů**.
- 27.6. Ludva Forest Kostkovatej na kole navštěvuje Polední skálu na **Kapucínu**.
- 30.6. Gruppenboulderingu na **Mlýnském vrchu** se oddávají mimo jiných i Blahouš s Renulkí.